

Németh István Péter

Egy kisvárosi betlehemes dalaiból

25. szonett

Feléd bújnak elő a sötétből ujjaim alóla:
a sál, amit immár télire adtál - papi stóla,
mert 56 éven és jó pár hónapon át
nem értük el egymás testének templomát.
Az elzuhogó zápor-időben hányszor is
lett volna oltalom, hogyha magadhoz szorítsz,
jobb karod a fejem alatt akárha párna
s én is kitárom enyimét egy karolásra,
vagy szürkületben legalább földerengett volna a
két szemednek kéklő rózsablaka.
Csak beharapott szám babusgatott lázasan
egy imaféle beceszót Hozzád, hátha van
mitől a nyártól még messzibb boros őszökig
szeplőtlen arcunkba vér szökik.

26. szonett (Téli égbolt alatt dúdolt)

Mint valahai eldőlt karácsonyfa
pislákol felettünk az Orion ma,
s mintha támasztani akarnák csak
lombtalan gesztenyék, platánok s hársak.
A fagyalbokrok kúsztak közelünkben, akár
tömegben átkelők, mögöttük vagy hét határ,
s igen, igen, talán már köztük zihál
Gáspár és Menyhért, meg Boldizsár.
A kisvárosból nem indul több vonat,
parkoló autók ablakán zúzmara-bevonat.
Hazatartok Tőled még megváltatlan,
hogy megjelenjék a jel a magasban
vagy csak az utca-sötétben. Egymaga
mutat utat melled csillaga.

27. szonett (Gustav Klimt: Csók)

Mióta rám terült a csókjaidból való palást,
aligha látom ugyanazt, és aligha látok mást
e világból. Tudtuk, tél jön, S nem csak mesésen,
állnom kellett ugyanúgy misén, temetésen,
kiállításokon, járni kisvárost ködben,
egyszer megdobbán a szív, másszor döbben.
Csupán a Tóled-palást számít, miképpen fed
míg hó hull a koporsóra vagy Mária-éneket
zöngnek köröttem, fojtón szűk utcácskába is ózon
szökik, hiszen csókjaid szövetébe burkoldódom;
bazzsalikom s szantál illata oly eleven,
mivel a halálnál erősebb a szerelem,
ahogy számra adtad megint e picinke dallamot
is, mivel napra nap győznöm adatott.

28. szonett (Egy elmosódott kép élesítése)

Kert volt, s egy séta nénémmel a vasútállomásáig –
Alig láttam valamit a világból. Úgy látszik
azért azóta is ad annyi élményt szemem,
ha megint nincs szükség kontúrokra sem.
Elég volt néhány lepedék szemcsarnokom vizében,
s olybá tűnt rég: a gyermekkor hava hullong le éppen.
Minap meg egy kisebb szemfenék-bevérzés úgy incselt
velem, mintha kamaszkori hosszú hajamnak tincse
volna, az arcomból félresimíthatatlan,
mit pimasz kölyökként annyiszor hagytam...
Rontott látásomon elégszer irkalap,
kékellő monitor, betű, vénség... És megláttalak,
innen hályog-szürke leplemen, s túl a retinán is:
piros kabátban szívemig egyre vidámítsz.

29. szonett (Onlyyou)

Erre a dombra néz ma a konyhaablakod,
amelynek itt aljában voltam kölyök;
néztem gyerek szemmel csak ahogy
lent az úton csorda, fent sok fölleg hömpölyög.
Estére tehenek hoztak nehéz tejszagot,
nem engedett közelükbe a dajkám.
Őrizetlen egészen most sem vagyok,
mosolyod vonódik tovább már az ő ajkán.
Az Álom hava ez, a decemberi.
Hideg gyümölcs függ a kopár ág-hegyen
oly súlyosan – szél sincs, mely lengetheti.
Hogy fenyőfácskára mégis lampion legyen,
évülő papiros vagy akár örök
e telihold házatok fölött.

30. szonett

Igen, ha a jövőben még ennyi juss van,
Veled szeretném látni augusztusban
a teleiholdat, mely még közelebbre ér,
hol sápadt Nap-arany lesz, hol holt-fehér.
Érett nagy gyümölcs, s nem oly hideg
mint ahogy most kesztyűtlen kezem érzi meg.
Csak kezede melege igazít el így decemberben,
tudhassam még itt idén kiért s minek jártam-keltem
én. Mert a majdani nyár Holdja
világánál nem kérjük már lehet-e
ez vagy az fehér és fekete? –
úgyis szétválaszt mindent jóra-rosszra.
Színek nélkül Te is láthatod, hogy kid vagyok,
mint a kutyák s mint az angyalok.

31. szonett

2016-ban a Szenteste
Nálad talált. Mint Kedvesemre
nézhettem Rád, kivel végighallgattam
a Netről, kik dicsérték dalban
a Kisdedet, a szép karácsonyi éjszakát.
Ablakod, mely az utcámra lát,
befelé nézett, friss illatú fenyőfádra,
aranyszál futotta körbe, kígyó, akárha
Paradicsom kertjében gyökerezne, pedig
meg csak újság-papírok közé támasztottad,
ígyen dicsérje születését a Kiválasztottnak.
És hogy ne csak halott anyám csókja hűvössét
leljem a megkopált narancsban, húzódnak összebb,
s ajkam az ajkadhoz közelít.

32. szonett (Örökétig Szent Józseffel)

Karácsonykor éjfél tájban
fiad miatti szomorúságot láttam
az arcodon, mit enyhíteni sem
tudott, bármennyire szerelmesen
mondtam is ki – vigasz egyáltalán, ha van –
a néhány füledbe súgott forró szavam.
Hiszen jaj a jászoltól Jeruzsálemig
minden anyának aki szül-születik.
S még jó, ha fontoskodhat valaki más
a közelükben értük, egy Názáreti Ács
mondjuk, dézsába hozva tiszta vizet
s nem szól titka felől senkinek,
s ha kell, szamarat kerít, vágya helyett
Egyiptomig menekíti a nem-övé Kisdedet.

33. szonett

Egy olyan betlehemi jászlat
álmodtam idén, miben együtt vigyáznak
a Kisdrede lusta Garfield s öslény dínók is,
minden lény ujjong, aki a születés előtt
és után csak dicsérni akarta Őt,
amelyik már-már kimondatlan gnózis.
Előtte álltunk, megmosolyogtad, hogy
gipszangyalka s gömbbe zárult hóbaglyod
hódol, mit Füredről hoztál nekem ősszel.
(Honnan tudhattam volna, hogy eljössz, el,
ide hozzám, karácsonykor így kezed foghatom
ámulva makett falán átröppenő gipszangyalon.
S hogy az esztendő végén még egyre vigyázol
rám, mint Ártatlanra a betlehemi jászol.

34. szonett

Komisz a hőemelkedésed. Harminchét öt.
Nem szökik följebb, hogy rossz kedved oldja a láz
legalább. Alig alszol. Köhögés költ.
Hallod hajnalban már hogy neszez a ház.
Kimerülsz. S lélegzeni segítene
annak a virágnak a levélfelülete,
mely ott áll karácsonyi konyhaasztalodon.
Szirmaiban nem más, mint
királyi vér keringél. Elgondolom,
az még valaha Spártában ontatott.
Néked illatozik így most a cserép jácint.
Mérgekkel viaskodsz Te is, lásd, ahogy
szép növény-rokonod. Nem hagy magadra
a virágzásba bele nem fáradó hagyma.

35. szonett

Jácint-illatodnak fele ivódott belém,
mérgeidből még szívnék,volnának bennem a hagymáz,
mióta minden szerelem visszhanggá
vált véremben, túl már életünk delén,
úgyis e Nárcisz vagyok, pusztán poeticus,
az, aki hitte, kis fényből néhány szonettel kihúz
évszakokat, ám szilveszteréji konyhaasztalod
őre pohárka bor-tükörében nem magát
nézdeli, csupán Tégedet, ha lát – – –
Majd lekattintod a villanyt utánam amott,
összebb húzódnak jácint-cserepek és nárcisz-kaspók.
Öllek én. S mit idén Te nekem adhatsz: csók.
Bár életem sorsa gyümölcstelen is,
virágzásba végig Te segíts!

36. szonett

Ma mutattál pont rá a patika előtt e
néked oly kedves fiatal fenyőre.
Meglépődtem, de érteni véltem,
hogy megannyi ember közelében
egyedül ő, ki általad megneveztetett.
Testvérré vagy csak rokonommá miféle kegy
tehetné: véle fogadnál bárcsak bizalmadba!
Nincs rajta ezüst fonat, piros alma
a közeli karácsonyból, de akárha
földre szállott zöld angyalka várja
veled, járjon le munkaidőd, s hogy tán én is jöjjek?
Jöhessek elébed? Ki tudja? Néha rebben
feléd barbár mód tördelt ága a téli szelekben.
Csordulnak lassan belőle a gyanta-könnyek.